

Efter den tidligere gældende tjenestemandslov var forholdet det, at tjenestemanden havde pligt til forudgående at indhente tilladelse til at bestride sådanne hverv, som spørgsmålet vedrører. Endvidere kunne en meddelt tilladelse tilbagekaldes.

Efter ordlyden af § 17 skal der ikke indhentes tilladelse til at bestride sådanne hverv. Ophævelsen af anmeldelsespligten afskærer dog ikke en tjenestemand, som måtte være i tvivl om bibeskæftigelsens forenelighed med tjenestemandsstillingen, fra at forelægge dette spørgsmål for sine foresatte.

Det vil endvidere fortsat kunne tilkendegives en tjenestemand, at en bibeskæftigelse ikke kan forenes med hans tjenestemandsstilling.

Tilsidesættelse af et påbud om at bringe bibeskæftigelsen til ophør vil kunne medføre disciplinær indskriden. Indgreb vil i givet fald kunne anvendes såvel over for bibeskæftigelser, der ikke tidligere har været bekendt, som over for bibeskæftigelse, der af tjenestemanden har været forelagt, såfremt utilstrækkelige oplysninger eller en stedfunden udvikling senere gør indgriben nødvendig.

Tjenestemandslovens § 17 er således udtryk for, at man har villet liberalisere bestemmelserne om tjenestemænds adgang til bibeskæftigelse uden for statstjenesten, således at de hovedhensyn, der skal tages i betragtning ved vurdering af spørgsmålet om en bibeskæftigelses tilladeligheder er, om den er forenelig med den samvittighedsfulde udøvelse af de til tjenestemandsstillingen knyttede pligter og med den for stillingen nødvendige agtelse og tillid.

Det foran anførte viser, at det som udgangspunkt er tjenestemanden selv, der skal vurdere bibeskæftigelsens forenelighed med hovedstillingen, men at dette ikke afskærer fra et senere påbud om, at bibeskæftigelsen skal bringes til ophør.

I henhold til forvaltningsloven er den, der virker inden for den offentlige forvaltning, inhabil i forhold til en bestemt sag, hvis "vedkommende deltager i ledelsen af eller i øvrigt har en nær tilknytning til et selskab, en forening eller en anden privat juridisk person, der har en særlig interesse i sagens udfald", jf. lovens § 3, stk. 1, nr. 3.

Bestemmelsen regulerer ikke det forhold, om en myndighed i sig selv kan være inhabil. Bestemmelsen vedrører alene spørgsmålet om, hvornår der foreligger inhabilitet i forhold til en bestemt allerede foreliggende sag.

Foreligger der forhold, som kan bevirke inhabilitet, skal den pågældende snarest underrette sin foresatte herom, medmindre det er åbenbart, at forholdet er uden betydning, jf. forvaltningslovens § 6, stk. 1. Tilsidesættelse af underretningspligten er en tjenesteforseelse, der vil kunne få disciplinære følger for den pågældende.

Det kan endelige oplyses, at Rigsrevisionen er i færd med at undersøge højere tjenestemænds bestyrelsesposter og hverv. En redegørelse forventes at foreligge om kort tid.